

[Pelle Voigt]

Der er jo ikke tale om et krav fra Folketingets side om, at regeringen skal stemme for alle mulige resolutioner i FN. Der er tale om, at man skal stemme for en resolution, som er udformet og tilpasset nøje på baggrund af en vedtagelse, som er sket i dette Folketing. Synes ministeren ikke, at det ville have været mere hæderligt, hvis man under debatten den 24. april 1986 havde gjort opmærksom på, hvordan man agtede ikke at efterleve denne dagsorden?

Jeg vil gerne stille ministeren et andet spørgsmål: er ministeren bekendt med, at deltagerlandene i 1963-traktaten fra den tredje verden uden videre selv er i stand til at indkalde konferencen? Og når det sker, hvad agter Danmark så at foretage sig? Stadig at fremføre disse omsvøbsagtige indvendinger med henvisninger til nedrustningskonferencen i Genève, som vi allerede drøftede den 24. april 1986?

Lasse Budtz (S):

Jeg er enig med ministeren i, at vi selvfølgelig ikke kan føre en lang udenrigspolitisk debat nu, og det afgør formanden jo også, men jeg bliver nødt til at spørge ministeren, om man i Udenrigsministeriet ikke er klar over, at hvad der foregår i Genève, er fuldstændig og aldeles afhængigt af, hvad de to supermagter kan blive enige om, og intet som helst andet. Alle andre lande, der deltager i Genève, er i virkeligheden staffage, og da de to supermagter ikke kan blive enige om det atomprøvestop, som alle sukker efter – undtagen i hvert fald den ene supermagt – er det, man ser sig om efter andre fora. Her er der så en mulighed, som folketingsflertallet har ønsket at pege på.

I øvrigt er det helt klart, at vi ikke skal gå videre med en egentlig debat, men man må dog være opmærksom på den slags situationer og den slags problemer i ministeriet.

Udenrigsministeren (Palle Simonsen, fg.):

Jeg har ikke mange supplerende bemærkninger til, hvad jeg allerede har sagt, kun den bemærkning i anledning af hr. Lasse Budtz' kommentarer, at der ikke er nogen tvivl om, at regeringen naturligvis gør, hvad den kan for at efterleve det, som der er bred enighed om. Naturligvis er der ikke nogen tvivl om, at det afgørende er drøftelserne, der finder

sted i Genève. Vi ved alle, hvilke vanskeligheder der knytter sig dertil, og derfor kun denne spagfærdige bemærkning, at da det er det afgørende, så synes jeg, det under alle omstændigheder understøtter, at man, når det drejer sig om at stemme om de mange forskellige resolutionsforslag, der er på dette område i FN, også tager 100 pct. de saglige hensyn og også sidder og koordinerer det med, hvad der er mulighed for i Genève.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 220

5) Til *boligministeren* af:

Albrechtsen (VS):

»Kan ministeren oplyse, om regeringen vil nå til enighed med kommunerne om en op-hævelse af byggestoppet og om den nødvendige udvidelse af anlægsrammen?«

Skriftlig begrundelse

Ministeren har ifølge Fyns Amtsavis den 4. november 1986 bebudet, at han ikke vil ophæve bygge- og anlægsstopet for kommunerne, medmindre kommunerne vil sætte tal på, hvordan de vil overholde regeringens anlægsramme på 5,1 mia. kr. (dvs. sætte tal på nedskæringen på 1,5 mia. kr. i de vedtagne anlægsbudgetter på 6,6 mia. kr.).

Denne holdning vil efter alt at dømme bringe regeringen i åben konfrontation med kommunerne, idet formanden for Kommunernes Landsforening, borgmester Thorkild Simonsen, i Fyns Amtsavis den 5. november 1986 gør det klart, at hvis ministeren står fast på rammen og afviser kommunernes ønske om at måtte udvide rammen med 700 mill. kr. til de nødvendige miljøinvesteringer, så bliver det regeringens eget ansvar, hvis byggestoppet opretholdes.

Ifølge Fyns Amtsavis skal Kommunernes Landsforening mandag den 17. november have møde med ministeren om sagen.

Derfor er det nødvendigt at få en klar tilkendegivelse fra ministeren om, at han ikke vil lade disse forhandlinger bryde sammen, og at han ikke vil stå fast på sit fuldstændig uholdbare og umulige udspil. Det vil jo være helt ødelæggende – ikke mindst for miljøet – hvis byggestoppet opretholdes i månedsvi, fordi regeringen ikke kan nå til enighed med